

Sådan er kapitalismen

Af Olav Hergel

Interview: Zaid A. Al-Maijah

De er milliardærer, liberalister, går ind for åbne grænser, lavere skat til de rige og udgiver bøger, der kalder det danske velfærdssamfund en taberfabrik. De støtter Ny Alliance med en million kroner, og når det gælder indvandrere, mener Saxo Banks to stiftere, at de bare skal have chancen.

Zaid A. Al-Maijah er vel nok den høfligste, mest belevne, beskedne mand, Deres udsendte har mødt i sine 22 år som journalist.

Så den irakiskfødte 36 år gamle bankdirektør hos American Express, der iført sorte sko, velsyet mørk habit og silkeslips ligner alt andet end en dansk standardmuslim, beklager dybt, at han ikke kan vise os sit kontor på Buckingham Palace Road her i Londons gamle finanscentrum.

Men sådan er reglerne. American Express ligger nummer 14 på imagelisten over de virksomheder med det stærkeste globale brand i verden. De vogter så stærkt over deres brand, at ikke engang deres fineste kunder kan komme ind på de kontorer, hvor der handles valuta og aktier. Så da slet ikke pressen.

Zaid A. Al-Maijah har forgæves prøvet at forhøre sig allerøverst oppe, men nej. Regler er regler, så nu sidder han på en lokal libanesisk restaurant i London og fortæller sin historie. Den er vigtig, mener han. Vigtig, fordi han holder af Danmark. Vigtig, fordi det land, som gav ham asyl og en fin uddannelse, ikke kunne bruge ham, da han var færdig, og nægtede ham at se sin familie. Vigtig, fordi han blev flået i skat, da han først nåede til tops.

Men også vigtig, fordi han synes, han skylder nogle mennesker en del. De mennesker har ifølge Zaid A. Al-Maijah selv en stor del af æren for, at han er blevet til, hvad han er i dag. Direktør for globale finansielle handler hos American Express i London. Heller ikke en standardstilling for irakiske flygtninge i Danmark. Men da han var længst nede, havde mistet al sin selvtillid og var blevet afvist 420 gange af systemet Danmark og var på vej til at emigrere, fik han en chance for at bevise, hvad han kunne. Det var Saxo Bank, der gav ham den.

»Jeg boede i 13 år i Danmark, men der var kun to steder, jeg ikke følte mig som en fremmed. Det var i mit eget hjem og hos Saxo Bank«.

Overarbejde

Her sent på denne varme sommereftermiddag, hvor de fleste danskere for længst er taget hjem til eftermiddagssolen på terrasser, altaner og grønne pletter i parkerne, sidder omkring 50 unge mænd mellem 25 og 40 år iført slips, opsmøgede skjorteærmer, ild i blikket og et kropssprog, der endnu en gang dokumenterer, at børsmæglere sidder endnu mere uroligt på stolen en teenagedrenge i 8. klasse. De unge mænd hos Saxo Bank i Gentofte følger intenst med på alle denne verdens kurser for valuta, olie, guld og andre råvarer, og selv om klokken er 17.30, ligner de ikke nogen, der lider af hjemve. Man forstår dem. Sidste år var der i gennemsnit 622 ansatte, som delte en lønpulje på 400 mio. kr. Dertil kommer aktieoptioner til en del af medarbejderne. Så der er solskin i de blinkede computere, og for meget naturligt lys ville også bare distrahere i denne velklædte testosteron-verden, hvor det handler om at købe billigt og sælge dyrt og gribe lige det sekund, hvor handelen kan blive allermost lukrativ. Det er de ret fremragende til hos Saxo Bank.

År for år for år tjener man flere og flere penge, for tiden bygger man nyt hovedkontor i Hellerup, og planen er at fordoble antallet af medarbejdere i Danmark og firdoble medarbejderne i de udenlandske afdelinger i løbet af de næste tre år.

Der er lige åbnet afdelinger i London, Spanien og Singapore, og når året er omme, regner man med at have 1.100 ansatte til at betjene kunder i 170 lande. Forretningen er så god, at de to stiftere og administrerende direktører, Kim Fournais og Lars Seier Christensen, for et par år siden solgte 25 procent af Saxo Bank til kapitalfonden General Atlantic for 729 mio. kr.

Det har gjort dem økonomisk uafhængige for resten af deres liv, og solgte de resten af aktierne, ville de blive milliardærer i rede penge, for de ejer stadig 70 procent af banken, som ikke er en klassisk bank, hvor fru Jensen sætter penge ind på en konto, men en investeringsbank, der har specialiseret sig i online-investeringer på de internationale kapitalmarkeder.

Bankens kunder er andre banker og andre vekselererfirmaer, men også et stigende antal velhavere i verden, der sidder hjemme foran skærmen og handler med valuta, aktier, guld, bomuld, olie og alt muligt andet.

Forhenværende vicedirektør i Den Danske Bank, Bjarne Jensen, der i dag driver Bjarne Jensen Consult, hvor man blandt andet vurderer bankers dygtighed, siger om Saxo Bank:

»Saxo Bank har været rigtig, rigtig dygtig og forudseende til at gribe udviklingen, præge den og være foran den. De har været eventyrlig gode til at udvikle edb-systemer og give kunderne mulighed for at handle til en meget lav pris«.

Det er alvor, det her

Mens det vrimler med banker, der tjener penge, så vrimler det ikke med bankdirektører, der siger, at borgernes penge befinder sig bedst på bankens konti, at borgerlige regeringer er bedre end socialdemokratiske, og at de foretrækker en konservativ finanspolitik.

Alle ved, at det er det, bankdirektører mener, men de siger aldrig, hvad de mener. Det gør de to stiftere af Saxo Bank. De siger, de er liberalister. De siger, de ikke kan fordrage den socialdemokratiske velfærdsmodel, hvor dygtige stræbsomme mennesker, der vil noget med deres liv og gerne vil arbejde 14 timer i døgnet for at kunne bo godt, køre godt og rejse godt, bliver flået i skat. En velfærdsmodel, hvor bistandsmodtageren tjener næsten lige så meget som rengøringshjælpen på Rigshospitalet, der hver dag gør sin pligt og udfører et stykke kedeligt, men nødvendigt arbejde til gavn for samfundet. De siger, at det er private virksomheder, der tjener penge, og offentlige der bruger dem, så derfor skal de private forkæles, og de offentlige virksomheder privatiseres.

Så de støtter den borgerlige tænketank Cepos. De har udgivet 10.000 eksemplarer af den 1.200 lange liberale bibel 'Atlas Shrugged' af ultraliberalisten Ayn Rand og sendt den ud til politikere, erhvervsfolk, journalister og bankens kunder.

Og de har finansieret bogen 'Taberfabrikken' af den liberale journalist Ole Birk Olesen, som handler om de 900.000 danskere på offentlig forsørgelse.

»Hvad med de svage?«, siger man altid. Det er netop spørgsmålet. Hvad med de svage? Hvad er det for et menneskesyn, der accepterer, at vi er en million svage i Danmark? De er da ikke handikappede eller dybt syge. Man siger, at man skal yde for at nyde, men samtidig har du et samfund, hvor der kun er 50 kroner til forskel på, om du sidder i Netto som kassedame, eller om du løber rundt og hygger dig med dine kammerater, drikker guldbajere nede på bænken med vennerne eller hvad pokker, du vil«, siger Kim Fournais – der har bedt om, at vi mødes efter arbejdstid, for i arbejdstiden arbejder man.

Han er en lille tæt mand med et intenst kropssprog og egentlig ikke vant til offentlighed. Helt tryk er han ikke, men viljen til at forklare sit projekt vinder over nervøsiteten, og når Kim Fournais er på, så er det for alvor. Han smiler, men ikke så meget, at det distraherer for budskabet. Han tror helt ind i aortaen

på, at ethvert menneske indeholder et enormt potentiale, og at staten, skatten, systemet Danmark, holder stærke mennesker nede og svage mennesker ude.

Han mener, de gør lige det modsatte hos Saxo Bank. De giver alle chancen. De, der klarer sig skidt ryger ud, de, der klarer sig godt, får en god løn, og de, der klarer sig fremragende, får en fremragende løn. Det samme burde gælde overalt, mener han. Fra skolelærere til sygeplejersker til dem, der laver kantine mad i de offentlige køkkener.

»Det er en ondskabsfuld verden, hvor man siger: Alle mennesker er lige. Jamen de er jo ikke lige. Nogle er dygtigere end andre, og det bedste, man kan gøre, er at lade dem være dygtige og give dem muligheder for at blive endnu dygtigere, så andre kan se op til dem og få drømme, de kan forfølge«, siger Kim Fournais.

Han mener, at Socialdemokraterne tænker mange sympatiske tanker, hvis ikke det var, fordi de skabte så mange tabere, som hver dag får en fisk af samfundet i stedet for en fiskestang, så de selv kunne lære at fiske.

»Den traditionelle jantelovs socialdemokratiske retorik i Danmark har hele tiden kørt på, at vi socialdemokrater er de flinke, som prøver at hjælpe de svage. Jeg synes, de gør lige præcis det modsatte«.

Senest har Saxo Bank valgt at støtte Ny Alliance med en million kroner, selv om ingen af de to stiftere har meldt sig ind. Men hvor borgerlige partier tier om den høje skat og Danmarks manglende evne og vilje til at integrere udlændinge i det danske samfund, så tør Ny Alliance.

Partiet har udvist et mod, der fortjener at blive belønnet, mener Kim Fournais.

Flygtningen

Da Zaid A. Al-Maijah kom til Danmark i 1993, var han ikke en klassik flygtning. Hans far hører til den politiske elite i Mellempøsten, familien er meget rig, og Zaid var i USA for at studere. Men på grund af Iraks krig mod Kuwait ville han ikke tilbage, fordi han frygtede at blive indkaldt til militæret.

»Jeg var ikke forfulgt, men ville ikke ind i en hær, som kæmpede for noget, jeg ikke troede på. Det fortalte jeg til de danske myndigheder, og jeg tror på, at det var grunden til, at jeg måtte sidde i asylcenter i et år og syv måneder. Mange havde det som jeg, men de fortalte alt muligt om tortur, og så fik de hurtigt asyl«.

Når han fortæller om de 19 måneder i forskellige asylcentre, fortrækker hans ansigt sig stadig. Men da Zaid først fik asyl, kom han ind på Handelshøjskolen, og eftersom han havde en bachelor i økonomi fra Irak, blev han færdig på tre år. I 1998 var han færdig som cand. merc., talte godt dansk, flydende engelsk og flydende arabisk, men her begyndte mareridt.

»Jeg søgte 420 stillinger i de næste to år, men jeg blev ikke inviteret til et eneste jobinterview. Ikke et. Jeg mistede al min selvtilid og begyndte at tro, at det virkelig var sandt, at jeg ikke var kvalificeret. På et tidspunkt, da der var allerfarligst i Afghanistan søgte en organisation en mand, der talte engelsk og havde kendskab til muslimsk kultur. Jeg tror, det var den farligste stilling, man kunne søge på det tidspunkt, men jeg søgte, fordi jeg vidste, at jeg måtte være kvalificeret. Jeg fik nej. Jeg kom ikke engang til samtale. I ugerne efter så jeg, at de fortsatte med at søge«.

I mellemtiden arbejdede han som pizzabud, indtil han i begyndelsen af år 2000 gav op.

»Jeg havde sendt en ansøgning til Midas (senere Saxo Bank, red). Det var den sidste ansøgning, jeg havde sendt, og så besluttede jeg at følge noget af min familie til Canada. Jeg pakkede mine ting og sendte mit tøj og bagage af sted. Da jeg havde hentet flybilletterne, lå der en besked fra en af direktørerne hos Midas. Det var en torsdag, og mit fly gik om lørdagen. Jeg var så meget på vej, at jeg ikke engang havde telefon længere, så jeg ringede til dem fra en betalingstelefon. De sagde, jeg skulle komme næste uge. Jeg sagde, at jeg kun kunne møde dem dagen efter, for jeg skulle rejse. Så kom jeg ud til dem, jeg fortalte dem min historie, og de besluttede sig for, at jeg skulle have arbejdet«.

Da Zaid aldrig havde været til en ansættelsessamtale før, søgte han råd hos Civiløkonomernes Fagforening. Her frarådede de ham at tage jobbet. For lønnen var kun på 17.800 kroner.

»De kaldte det udnyttelse. De sagde, at en med mine kvalifikationer skulle have 24.000 i løn, og de anbefalede mig at sige nej. Men for mig var det noget andet. Jeg var kommet til et stadie, hvor jeg tvivlede på min egen intelligens. Jeg var nødt til at tage jobbet bare for at bevise for mig selv, at jeg kunne arbejde«.

Det kunne han. Saxo Bank blev med hans egne ord »lyset for enden af tunnelen«. Efter tre måneder var hans løn 21.000 kroner. Efter et år var den 30.000.

»De var meget venlige, easy going, hurtige beslutninger, og der var en flad hierarkisk struktur, hvor man kunne diskutere direkte med sin manager og også med de to direktører. »Go ahead and do it« sagde de, og så fik man ejerskab over sine projekter. Det var ekstremt stimulerende og opmuntrende. Det var første gang, jeg for alvor blev budt velkommen til Danmark. De slog dørene op for mig og ikke kun det.

Da de efter et stykke tid fandt ud af, at jeg kunne gøre, hvad de bad mig om, og at jeg kunne mere, end jeg egentlig var ansat til, gav de mig mere og mere ansvar, så jeg til sidst blev en af cheferne i virksomheden«.

Med ét havde Zaid , hvad ethvert ungt begavet menneske ønsker sig: karriere, succes, muligheden for at få fremgang og tjene penge. Men også et fristed.

»Folk var ligeglade med din baggrund, og hvad du troede på. De så på, hvad de kunne bruge mig til, mere end på forskellene mellem dem og mig. Det var vitalt for mig. Og jeg tror aldrig, de har berørt min tro. Det var et privat spørgsmål. Men så snart man gik ud af Saxo Bank, var det det eneste, det drejede sig om: At du var fremmed. At du var muslim. Jeg har ikke lyst til at være negativ. Man skal være fair, og der er en masse udlændinge og en masse danskere med en udenlandsk baggrund, der gør forkerte ting i Danmark. Men mennesker gør ikke forskel på de gode og de dårlige. Så du bliver defineret ud fra dem, der gør forkerte ting i Danmark«.

Fra år til år gik det bedre hos Saxo. Zaid blev chef, han oppebar til sidst en løn på en million kroner om året, hans navn blev kendt i bankkredse, og i 2006 fik han et tilbud, han ikke kunne afslå fra American Express i London. På spørgsmålet om, hvor meget han tjener i dag i London, er svaret et stille »langt mere«. På spørgsmålet om, hvor meget han betaler i skat i England, falder svaret anderledes højt: »Langt mindre. Under fyrre procent«.

»Men den vigtigste årsag til at jeg sagde ja, var min familie. I Danmark kunne jeg ikke ansøge om, at mine forældre fra Irak måtte komme på bare et kort besøg. Svaret fra den danske ambassade i Bagdad var, at de kun ville give rejsetilladelse, hvis der var tale om ekstraordinære omstændigheder, som hvis jeg havde kræft eller var død. Det gør mig stadig ked af det at tænke på det. Man er dansk statsborger, man arbejder, man betaler skat, men man kan ikke få opfyldt et så simpelt ønske som at få lov til at se sine forældre. Så man bliver alligevel aldrig rigtig dansk, og jeg synes ikke, at man bliver mødt på en måde, der modsvarer det, man gerne vil give samfundet«.

Danmark som Saxo

Kim Fournais er en mand, der kan sige »fagforening« med en mine, som har han spist et helt citrontræ, og historien om Zaid harmer ham helt ind i hver eneste ansigtsrynke.

»Der gik ikke to år, før han tjente tre-fire gange så meget som startlønnen på 18.000. Havde det stået til fagforeningen, skulle han stadig gå arbejdsløs. Nu arbejder han hos American Express i London. Hvad er

det for et waste? Danmark har betalt mandens uddannelse. Og først straffer vi ham ved at sige, at hvis han ikke kan få noget, han ikke er værd, så skal han ikke tage jobbet. Da han så begynder at tjene mange penge, så tager vi 63 procent af hans løn. Det er jo ikke en måde at bygge et samfund op på«. For Saxo-direktøren er Zaid ikke et eksempel, men et symptom på en sygdom, der har sneget sig ind i det danske samfund, og som er ved at gøre det fattigere. At Danmark siden slutningen af firserne har haft uafbrudt fremgang, anerkender han. At arbejderklassen har fået dobbelt carport, middelklassen kører i cabriolet, mens det bare kører for overklassen, og at vi gang på gang vurderes af Fournais' kolleger i bankverdenen til at have en af verdens sundeste økonomier, er også fint. At vi er verdens tredjetryggeste og verdens lykkeligste land kimser han heller ikke af. Han elsker faktisk sit land.

»Der ville da ikke være noget, der var lettere for Lars og mig end at flytte til Schweiz«, siger han. »Men vi bor i Danmark, vi har familie og venner i Danmark, og vi synes, at Danmark er et fantastisk land på rigtig, rigtig mange områder. Men nu står vi her, og man kan ikke bare se i bakspejlet. Det er et faktum, at hvis antallet af amerikanere var flyttet til London i samme antal, som danskere var flyttet til London, så ville der bo millioner af amerikanere. Og det er på grund af skatten. Der er en udvandring nu. Vi ved, at det nærmest er umuligt at trække folk til Danmark«.

Klokken er ved at være 19 denne sommeraften, og Kim Fournais peger hele tiden ud i dealer-rummet, hvor de unge mænd stadig sidder uroligt på stolene, mens de venter på at gribe øjeblikket.

»Kan du se de mennesker derinde? Det er rimelig sent nu. Klokken er over syv. De sidder derinde og arbejder hver uge til klokken 13 torsdag eftermiddag for staten, før de begynder at tjene penge til sig selv. Det er fandeme ikke særlig rart rent psykologisk. Så kommer de hjem, og græsset står højt i haven, underbukserne ligger og flyder, de skal stryge skjorter, ungerne hyler, og de skal have mad. Hvis de nu gerne vil ansætte en for at hjælpe sig, hvad så? Så siger vores skattesystem, at hvis de skal give en krone i løn til sådan en mand, så skal de tjene ti kroner for at lønne vedkommende – og den person skal så betale i hvert fald 50 procent i skat. Så nu sidder de der mennesker, som vi er enige om er vigtige for det danske samfund og knokler, og når de skal hjem, så tvinger du dem ud i sort arbejde«, siger han.

»Men hvad så med alle de 900.000 danskere, der ikke er i arbejde? De kunne jo hjælpe. De har arme og ben, de kan tælle ti, det er gode og ordentlige mennesker, og dybest set vil de gerne yde en indsats for at kunne tjene deres penge. Men hvis de nu ikke har det, der skal til for at arbejde i Saxo Bank, betyder det så, at de skal sidde på en bænk, eller skal vi give dem mulighed for at arbejde? Jeg synes det sidste«.

Det holder ikke Interviewet går ind i sin tredje time, selv om interview normalt betyder, at journalisten stiller spørgsmål. Det er undtagelsen i dag. Kim Fournais taler nogenlunde uafbrudt. Han har et møde klokken 20 med en instruktør, der skal lære ham at flyve, men for ham er det alligevel vigtigere med et samfund, hvor der er højere til himlen.

»Hvis du fjerner top- og mellemskat, svarer det til, at du fjerner en tredjedel af sidste års overskud på budgettet. Af overskuddet. Man siger, der ikke er råderum. Men hvis der ikke er råderum nu, bliver der aldrig råderum. Enhver virksomhed ville være klar til at investere en tredjedel af sit overskud i en god fremtid. Det kunne Danmark også gøre. Danmark er værd at kæmpe for. Vi kunne blive et af de mest konkurrencedygtige samfund i hele verden«.

Hvilket ifølge statistikkerne er lige nøjagtig, hvad vi er, og har været det siden slutningen af halvfemserne, hvor Socialdemokratiet med daværende finansminister Mogens Lykketoft som chefdesigner satte gang i det, der skulle blive de fede halvfemsere.

Ingen kan frakende Mogens Lykketoft pladsen som en af den nuværende velstands kuglestøbere, og han tror, at det er alt for fattigt, hvis alene drømmen om endnu mere velstand bliver samfundets bærende motor:

»Den form for tankegang overvurderer totalt, hvad der driver folk i det her samfund. Der er jo ikke nogen hjerneflugt fra Danmark. Der er nogen, der rejser ud, men lige så mange, der kommer hjem igen, og så bliver det til en nettogevinst for det danske samfund. De har været ude og opleve noget andet og få inspiration. Så dræn er der ikke. Vi er da enige om, at det ville være ønskeligt at få skatten på arbejde ned, men forudsætningen for, at man kan gøre det på en fordelingsmæssig bare nogenlunde anstændig måde er, at man hugger ned på nogle af de privilegier, som især de velhavende har. Hvis alternativet er, at det skal finansieres gennem mindre offentlige udgifter, så må man sige, at så er der nogle offentlige udgifter, der skal skæres ned, og hvad er det så for nogen? Man kan kun forholde sig til den her diskussion ved at få et svar på det spørgsmål«.

Mogens Lykketoft tror, at der er langt mere dynamisk vækst for et samfund i de offentlige kroner, der går til uddannelse og forskning, end der er i at give dem, der i forvejen tjener mest, en skattelettelse.

I modsætning til stifterne af Saxo Bank, Cepos og andre med liberale drømme tror han slet ikke på at give ufinansierede skattelettelser til de rige i håb om, at de vil arbejde så meget mere og tjene så mange

penge til velfærdssamfundet, at den samlede samfundskage vil blive større til gavn for de syge, de svage, børnene i skolen og alle os andre.

»Der er to steder i verden, hvor man har prøvet det med store ufinansierede skattelettelser, i forventning om øget dynamik. Det ene sted var i Reagans USA og det andet var i Sverige i slutningen af firserne. Det endte begge steder med et tordnende underskud i kassen«.

At den samfundsmodel, han har et medansvar for, er en taberfabrik med 900.000 mennesker ved samlebåndet er en melodi, Lykketoft har hørt på de sidste 15 år. Han mener, den er falsk:

»I hvilket som helst samfund er en meget stor del af menneskene forsørget af andre midlertidigt eller varigt. Nogle af dem er arbejdsløse, nogle er syge, nogle er på barsel, nogle er invalider, nogle har trukket sig frivilligt tilbage. Det er der i alle samfund. Forskellen på de samfund og Danmark er, at vi har flere på offentlige overførsler, hvor andre i andre samfund bliver forsøget af familien. Sandheden er, at vi har flere mænd og kvinder i arbejde i den erhvervsaktive alder end i de samfund, liberalisterne betragter som eftertragtellesværdige. Og en af årsagerne er, at vi har et samfund, hvor der er lige så høj kvededeltagelse som mandedeltagelse på arbejdsmarkedet«, siger Mogens Lykketoft.

Spørger man Kim Fournais, er det alene janteloven, der hindrer, at skatten bliver sat ned: »Jeg tror, at man langt ind i Socialdemokratiet er klar over, at det økonomisk ville være bedre at fjerne top- og mellemskat. Det er kun jantelov. Det er kun det der: »Nu bliver de rige rigere, og hvad så med de fattige, hvad får de ud af det?«. I min verden er det dybt, dybt irrationelt, og jeg synes også, det er forkasteligt. Hvem har bestemt, at du er født med, at der er nogle, der har en 63-procents aktie i din tankegang, dit arbejde, din produktion hele livet, hvis du vælger at bo her? Vi er fandeme tæt på kommunisme«.

Drømmen om Danmark

Zaid A. Al-Maijah har fundet en privat lærer, som kan undervise hans treårige datter i dansk. For hun er dansker, og hun skal lære dansk og engang håber han også, at hun skal bo i Danmark. Ligesom ham selv.

»Danmark er det land, der har givet mig beskyttelse, det har givet mig uddannelse og endda en god uddannelse, og det har givet mig og min familie en fremtid. Kun et menneske uden etik kan benægte det, og jeg er en meget etisk person. Jeg har også rigtig mange danske venner, som jeg føler mig hjemme hos, og jeg har tilbragt mere end en tredjedel af mit liv i Danmark, så det er hjemme for mig«.

I det hele taget kan Danmark noget, som de fleste andre lande ikke kan, mener han. Den offentlige service er bedre, børnepolitikken i Danmark er langt bedre, og man kan sætte børn i børnehave, uden at det koster en bondegård. Og så begge i familien kan arbejde.

»Men England har en fordel, når man er fremmed. Man føler sig aldrig som fremmed her. Aldrig. Det er meget kosmopolitisk, og jeg føler mig meget tilpas med den del af det. Jeg er et individ. En del af samfundets store, kludrede tæppe. Her føler man sig som en del af samfundet fra det øjeblik, man første gang går ned ad gaden«.

Siden Zaid flyttede herover, har hans forældre to gange været i England. Men selv om Irak er et land i opløsning, så vender de hjem. For de er gamle, Irak er deres hjem, og de har også land og ejendomme, som de skal passe på. De bliver ikke og nasser på det engelske samfund, og ingen mistænker dem for at ville det. Også på den måde føler Zaid A. Al-Maijah, at det engelske samfund vil ham mere end det danske.

»Jeg har mødt mange mennesker – især ingeniører – her med den samme baggrund som mig. Danske statsborgere med udenlandsk baggrund. De er flyttet af de samme årsager. Muligheden for at få arbejde og skat. Jeg tror, at med en skatteprocent som her, og et Danmark, hvor muligheden for at få arbejde er lige så stor, som den er for andre danskere, så ville ikke en eneste af os havde forladt landet«, siger Zaid A. Al-Maijah.

Hvis jeg kunne garantere for mig selv for mit liv for min kone og mine børn, så ville jeg komme hjem. Det er det vigtigste. Mennesker med en baggrund som jeg har behov for at føle sig mere sikre i Danmark. Ikke sikkerhed på den måde, at nogen vil angribe os. Men sikkerhed på den måde, at politikerne kommer os i møde og giver os en fornemmelse af, at vi er rigtig velkomne«.

Porschen

Engang, da Kim Fournais og Lars Seier Christensen var unge i midten af halvfemserne og havde selskabet Midas, var der en del mennesker, der satsede penge på, at de to kunne forvalte dem. Det kunne de ikke. I hvert fald ikke så godt som i dag. Mange tabte deres penge, de to unge pengeforvaltere kom i fjernsynet og blev kaldt sidegadevekslerere. De spekulerede med andre folks penge, men det vidste de, der gav dem lov til at spekulere, godt. Der blev talt om en retssag, som dog blev droppet. Men stolte af det er de ikke.

»Var det smart? Nej. Ville det ske i Saxo Bank i dag? Nej. Men var det kriminelt? Nej«, siger Kim Fournais.

Klokken nærmer sig 20. Kim Fournais har talt i tre timer. Han har talt for alvor. Hvis man skulle investere nogle penge, eller han kom og fristede med en billet til velstand på verdens børser, og man ellers kunne lægge to og to sammen, ville det være svært at sige nej til ham. For selv om han blankt erkender, at penge betyder for meget til, at han nogensinde kan slå sig til tåls med, at nu har han nok, så er han mere end bare en rig mand med en porsche på parkeringspladsen. En bil, han har det rigtig godt med.

»Det er blevet mere i orden at køre i dyre biler i de sidste 10 år i Danmark, men jeg er sgu lidt ligeglad med, om folk bryder sig om, at jeg kører i Porsche. Når du køber en Porsche, så får du 10 procent bil, for det du skal tjene brutto. Så principielt set bladrer man ni porscher af til staten, før man får sin egen, så det går jeg ikke rundt og får specielt dårlig samvittighed af. Jeg synes, det er en dejlig bil, og jeg nyder at køre i den, og jeg er skide glad for, at jeg har været i stand til at tjene pengene til, at jeg kan gøre det«.

Da han forlader kontoret, sidder der stadig unge mennesker med opsmøgede ærmer foran de blinkende computere og forsøger at gribe øjeblikket.

De ved, at de bliver belønnet, hvis de gør det.

Citatboks:

Der var kun to steder, jeg ikke følte mig som en fremmed. Det var i mit eget hjem og hos Saxo Bank
Zaid Al-Maijah, tidl. irakisk flygtning i Danmark, nu bankdirektør i London